

[Jimmy Stahr]

mærkning, hvis vi skal tage hele diskussionen om udvidet varetægtsfængsling og retsbevidsthed op ved denne lejlighed. Jeg beklager, at jeg selvfølgelig ikke kender de læserbreve i Lolland-Falsters Folketidende og Næstved Tidende, men jeg er klar over, at både socialdemokrater og konservative er modstandere af vold, og det er jo derfor, vi fremlægger et forslag, som kan bekæmpe volden. Jeg kan love for, at den i hvert fald ikke kan bekæmpes alene med udvidet varetægtsfængsling.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg forstod på den korte bemærkning fra hr. Helge Adam Møller, at der var en konkret sag, hvor en voldsmand, der havde slået en person helt eller halvt invalid, ikke blev varetægtsfængslet, medens den anden, der havde stjålet en cigaretlighter, blev varetægtsfængslet. Det kan simpelt hen ikke passe, og det er uheldigt, at man i en debat kommer med eksempler af den karakter. Selvfølgelig er der fængslingsgrundlag, hvis man slår folk helt eller halvt invalid, og selvfølgelig er der ikke fængslingsgrundlag, hvis man har stjålet blot en cigaretlighter. Jeg vil sige her ved starten af debatten, at det ville være godt, hvis vi kunne holde os til eksempler fra det virkelige liv og holde os til lovgivningen, som den er, i stedet for det forsøg, som hr. Helge Adam Møller gjorde her, på en forplumring af debatten, synes jeg.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Eksemplet er selvfølgelig rigtigt. Jeg sagde, at ud over cigaretlighteren havde manden taget den overfaldnes overfrakke. Eksemplet er rigtigt, og jeg kan dokumentere det. Det skete i Næstved umiddelbart før jul, og det har skabt meget stor debat.

Hagen Hagensen (KF):

Efter dette lille intermezzo skal vi vel gå over til den normale ordførrække i behandlingen af de forslag, der er til drøftelse her i tinget i dag. De hovedforslag, vi har fra justitsministerens side, hvoraf et har været fremsat tidligere, bygger på omfattende betænkninger fra sagkyndige på området, og

der foreligger også et omfattende høringsmateriale om både lovforslag nr. L 80 og L 79.

Jeg skal først gøre nogle bemærkninger om lovforslag nr. L 80. Dette lovforslag har været fremsat tidligere, og jeg kan i det store og hele henvise til de bemærkninger, jeg da gjorde, Folketingstidende 1982-83, sp. 11821, og 1983-84, 1. samling, sp. 583.

Der er ikke spor tvivl om, at spørgsmålet om isolation og varetægtsfængsling trænger sig på til overvejelse. For mig at se må den absolutte begrænsning af disse forhold nøje overvejes, hvad man end vil finde frem til. Udførlig begrundelse for rettens bestemmelse om isolation er for mig at se en meget væsentlig ting, og det er også godt, at der bliver en udvidet adgang for forsvareren til at få prøvet bevisførelsen forud for domsforhandlingen med henblik på at få ophævet en isolation. Afgørende er det, at isolation aldrig må vare længere end højst nødvendigt og aldrig længere, end efterforskningen nødvendiggør. Det er understreget i det radikale lovforslag nr. L 88, og det synes jeg er rigtigt. Det er en ting, som er helt på sin plads.

Hvad varetægtsfængsling angår, vil jeg gerne sige, at i særlig grove sager om vold mod sagesløse personer - hvad enten det er, om jeg så må sige, almindeligt sagesløse eller det drejer sig om tjenestemænd i funktion, og det er jo navnlig politifolk, det her drejer sig om - kan retten gøre brug af retshåndhævelsesbestemmelsen efter det nu fremsatte lovforslag. Det finder jeg tilfredsstillende. Jeg finder, at der skal være grundlag for en sådan retshåndhævelse, og jeg tror at være helt i overensstemmelse med den retsfølelse, den retsbevidsthed, der er i befolkningen. Det har genklang i befolkningen, og det betyder mere for mig end eventuelle retslærdes vurderinger af forholdet.

Tidsbegrænsningen af varetægtsfængslingen må naturligt føre til en hurtigere retsforfølgning; det har en hurtigere retsforfølgning til forudsætning, ellers duer det ikke. Jeg gentager fra tidligere bemærkninger, at varetægtsfængsling i isolation er domstolenes ansvar, således som vi har lavet loven. Det er domstolenes ansvar, at bestemmelserne anvendes rigtigt også for så vidt angår tidsrum.

Retssikkerheden gælder ikke alene for dem, der har begået lovovertrædelsen, men også for deres ofre og for den lovlydige del af befolkningen. De retsgarantier, der skal